

SUZANNE PETERS

Geheime liefde

Liefdesroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Vorig jaar

Paul Kruit keek Karen met een glimlach aan. 'Wat mij betreft ben je aangenomen,' zei hij. 'Je cv ziet er goed uit en ik denk dat je een goede aanwinst bent voor ons team.'

Karen voelde een blos op haar wangen verschijnen. 'Echt waar?'

'Jazeker. Ik zal een contract voor je opstellen en wat mij betreft kun je volgende maand beginnen.'

Karen was ietwat verrast door dit goede nieuws. Tamara had vast een goed woordje voor haar gedaan. Nou ja, ze had zich natuurlijk ook goed voorbereid. Ze wist precies wat ze wel en niet moest zeggen om een goede indruk achter te laten. Bovendien had ze haar beste kleren aangetrokken en haar donkerbruine haar in een vlecht gedaan. Maar dat het zo makkelijk zou gaan, dat had ze niet verwacht.

'Ik zal je een rondleiding geven,' zei Paul. De directeur van het bedrijf liep meteen weg en Karen moest zich haasten om hem bij te houden. Eerst liepen ze naar de afdeling boekhouding. Er waren wat mensen aan het werk. De computers zagen er vrij nieuw uit en de te-

lefoons op de bureaus hadden erg veel knopjes. Bij het raam stonden een paar planten, waardoor het er best gezellig uitzag in het kantoor.

Karen wist zeker dat ze zich hier op haar gemak zou voelen. Paul vertelde over de gang van zaken en stelde haar voor aan haar nieuwe collega's. Met deze mensen zou ze binnenkort moeten samenwerken. Ze maakte bijna een sprongetje van opwinding. Ze had er echt zo'n zin in!

'Hier is de afdeling inkoop,' zei Paul iets later.

Karen keek nieuwsgierig naar binnen. Ze zag haar vriendin Tamara zitten en grijnsde breed. Tamara keek haar vragend aan en Karen wist nog net haar duim omhoog te steken voordat ze Paul weer moest volgen.

De rondleiding duurde minder lang dan Karen verwachtte. Het kostte haar veel moeite om de directeur bij te houden, maar ergens kon dat haar niet veel schelen. Ze had de baan! Ze kon niet wachten tot ze thuis een vreugdedansje kon maken!

Paul opende de deur naar een klein kantoor. 'Hier zit onze systeembeheerder. Zijn naam is Chris Santing. Als je computerproblemen hebt, moet je bij hem wezen.' Karen had de grootste

moeite haar lachen in te houden. Tamara had het al zo vaak over de systeembeheerder gehad, dat Karen er soms gek van werd. Er was geen woord gelogen in de verhalen van Tamara, zag Karen nu. Chris was dik. Volgens Tamara zat hij alleen maar en leek zijn gewicht hem totaal niet te storen. Ergens was het wel triest, vond Karen. Hoe kon iemand zo dik worden? Dat was toch niet normaal? Paul nam haar alweer mee naar een ander kantoor. 'En hier zit ik,' zei hij. 'Als je me nodig hebt, weet je me dus te vinden.' Karen knikte. 'Ik zal het onthouden,' beloofde ze. Ze hoopte dat het zou lukken, want in het afgelopen half uur had ze wel heel veel informatie moeten verwerken. Hoe moest ze dat allemaal onthouden? Nadat ze het gesprek met Paul had afgerond, vertrok ze meteen naar haar ouders om het goede nieuws te vertellen. Hoewel ze aan de andere kant van de stad woonden, zag Karen hen regelmatig. Ze kon goed met hen overweg. Het enige nadeel van een bezoekje was dat haar moeder haar dolgraag aan de man wilde hebben. Ze had het bijna nergens anders meer over, want wat wilde ze graag oma worden. Die hoop had ze bij Karens broer al opgegeven. Wilco woonde in Amerika, waar hij de vrouw van zijn dromen

had gevonden. Ze hadden vrijwel geen contact meer met hem, en zijn vrouw was onvruchtbaar. Sinds Karens moeder dit wist, bleef ze haar dochter pushen een leuke man te vinden.

Karen had geen behoefte aan een man. Ze vond het prima om alleen te zijn. En kinderen? Daar wilde ze voorlopig ook nog even niet aan denken. Hopelijk leidde dit goede nieuws haar moeder af van haar datingwoede. Karen stapte in haar kleine Fiat en reed naar het huis van haar ouders.

‘Raad eens?’ Karen keek geheimzinnig naar haar ouders. Ze had zojuist een kopje thee van haar moeder gekregen.

‘Je hebt een vriend!’ reageerde Wanda vol enthousiasme. ‘Ik wist wel dat je iemand zou vinden! Hoe heet hij?’

Karen rolde met haar ogen. ‘Doe niet zo raar. Ik had vandaag toch dat sollicitatiegesprek?’

Jeroen grijsde breed. ‘Je bent aangenomen,’ begreep hij. ‘Gefeliciteerd, meisje van me.’ Hij knuffelde zijn dochter.

‘Ik mag volgende maand beginnen,’ vertelde Karen vrolijk.

‘Oh,’ zei Wanda. Ze leek niet al te blij; waarschijnlijk had ze toch een ander nieuwtje verwacht. ‘Leuk voor je.’

Karen negeerde de negatieve toon van haar moeder. ‘Ik ga het er echt naar mijn zin hebben,’ zei ze. ‘Het is de perfecte baan voor me.’

‘Wat is het voor een bedrijf?’ vroeg Jeroen.

‘Het is een ijzerfabriek. Ik kom in de kantoren terecht.’

‘Wat moet je er doen?’

‘Ik moet helpen met het bijhouden van de boekhouding,’ vertelde Karen trots. ‘Het is aan mij de taak om alle verkoopfacturen te verwerken.’

‘Dat klinkt inderdaad als een baan voor jou. Tamara werkt er toch ook?’

Karen knikte. ‘Zij wees me op de openstaande vacature,’ zei ze. ‘Zonder haar was het me nooit gelukt om de baan te krijgen.’

‘Kom je nog wel aan werken toe als je Tamara’s collega wordt?’ vroeg Wanda argwanend.

‘Ze zit in een ander kantoor.’

‘Dat hoop ik dan maar. Het zou zonde zijn als je je baan kwijtraakt omdat je teveel zit te kletsen.’ Karen haalde diep adem. Haar moeder kon soms zo overdrijven.

‘Waarom heb je eigenlijk nog geen vriend?’

vroeg Wanda nu.

Karen haalde haar schouders op. ‘Is dat nodig om gelukkig te zijn?’ vroeg ze.

‘Het hoort bij het leven,’ antwoordde Wanda. ‘Ik denk dat het veel beter voor je is om een leuke man te hebben. Nu ben je ook maar zo alleen.’

‘Zo voel ik me niet,’ bracht Karen ertegenin. ‘Ik heb genoeg vriendinnen, ik heb jullie. Ik heb geen man nodig.’

Wanda schudde afkeurend haar hoofd, maar zei verder niets meer. Toch wist Karen dat deze discussie nog lang niet was afgelopen.

Wanda bekeek haar dochter kritisch. ‘Ben je aangekomen?’ vroeg ze. Karen schudde haar hoofd. ‘Niet dat ik weet,’ zei ze. Ze stond in een jurk op een stoel. Ze werkte net een paar weken bij het bedrijf en ze mocht al mee naar het personeelsfeest. Nu droeg ze een jurk die haar moeder zelf had gemaakt, en ze wilde dat alles tot in de puntjes klopte. Karen voelde zich een beetje belachelijk. Mensen die voorbij kwamen lopen, zagen haar op de stoel staan. Karen hoopte dat haar buurvrouw niet onver-

wachts thuis zou komen. Tessa was een schat, maar wanneer ze dit tafereel zou zien, zou Karen het de rest van haar leven moeten horen.

‘Ik weet het zeker,’ mompelde Wanda. Ze was al geen grote vrouw, maar nu Karen op de stoel stond leek ze helemaal klein. Karen kon nu goed zien dat het haar van haar moeder op enkele plekken grijs werd.

‘Het zat eerst heel anders. Je billen steken veel meer uit.’

‘Ik heb niets speciaals gedaan,’ zuchtte Karen. De jurk stond nog steeds erg goed. Hij was bordeauxrood met zwart. Haar collega’s zouden echt opkijken!

‘Sta eens stil.’

Karen deed wat haar gevraagd werd. Ze keek door het raam naar buiten en zag Tessa uit haar auto stappen. Ja hoor! Karen wilde het liefst wegspringen. Misschien zou Tessa haar niet in de gaten hebben... te laat. Tessa keek naar binnen en fronste. Toen liep ze haar eigen huis binnen. Karen deed haar ogen dicht. Tessa had haar gezien. Hoe lang zou ze te horen moeten krijgen hoe verschrikkelijk ze erbij stond?

‘Wanneer word ik grootmoeder?’

In één klap was Karen terug in de realiteit. ‘Grootmoeder?’ vroeg ze schaapachtig.

‘Ja,’ antwoordde Wanda. ‘Je vader en ik willen grootouders worden. We vinden dat het tijd wordt voor je om een leuke man te zoeken.’

‘Mannen groeien niet aan bomen.’

‘Wat wil je daarmee zeggen?’

‘Zo gemakkelijk vind je geen man.’

‘Je bent te kritisch,’ vond Wanda. Ze had een speld in haar mond, waardoor haar woorden niet goed te verstaan waren.

‘Ik heb er gewoon nog geen zin in. Ik kom vanzelf wel iemand tegen.’

‘Je komt niet iemand vanzelf tegen. Je moet er wel werk van maken.’

‘Ik heb er geen behoefte aan.’

Het was een tijdlang stil. Een onprettige stilte, waarvan Karen niet goed wist hoe ze ermee om moest gaan.

‘Heb je geen leuke mannelijke collega’s?’ vroeg Wanda na enige tijd.

De voordeur ging open. Jeroen kwam binnen en redde de situatie. ‘Ziezo,’ zei hij. ‘Je auto is weer gemaakt.’

Karen glimlachte. Het was fijn om een automonteur als vader te hebben. Haar vader zag er ook echt uit als een automonteur, vond ze. Hij was lang, breed en zijn kleding was bijna altijd vuil – tot grote ergernis van zijn vrouw.

Jeroen knutselde altijd al met de auto van Karen: kleine reparaties, een opknapbeurt. ‘Heel erg bedankt,’ zei Karen gemeend. ‘Nu kan ik tenminste weer normaal naar mijn werk.’

‘Geen probleem.’

Wanda was op dat moment ook klaar met de jurk. Karen ging aan tafel zitten en schonk een kop koffie in voor haar ouders. Nu Jeroen weer terug was, was de vragenronde over Karens eventuele nieuwe partner gelukkig voorbij. Na de koffie vertrokken haar ouders weer. Karen liep met hen mee naar de deur.

Zodra ze de hoek om waren gereden, deed Tessa haar voordeur open.

‘Was dat je jurk voor het personeelsfeest?’ vroeg ze.

Karen knikte. Nu kwam het. Tessa zou haar vast vierkant uitlachen omdat ze op de stoel stond.

‘Hij zag er prachtig uit,’ zei Tessa. ‘Je was schitterend. Jij gaat opvallen vrijdag!’

‘Dank je wel!’ reageerde Karen verrast. Opgelucht begon ze een gesprek met haar buurvrouw. Die wilde ook nog even de jurk bekijken en aan de stof voelen.

‘Nou, als je hier geen man mee aan de haak slaat, weet ik het ook niet meer,’ lachte Tessa.